

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 430/2025
12.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 586/24 од 12.09.2024. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 586/24 од 12.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 586/24 од 12.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1828/23 од 24.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништав Споразум о накнади број 465-1312/11 – 07 од 14.12.2021. године, који је закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врање између правног претходника тужиоца и туженог, а којим је одређена висина накнаде за експрописано земљиште, јер је у супротности са принудним прописима и јавним поретком. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за катастарску парцелу број .. површине 18 ари 07м², катастарску парцелу број .. површине 38м² и катастарску парцелу број .. површине 9 ари и 48м², све уписане у лист непокретности број .. КО Врање 2, у износу од 2.413.152,00 динара са законском затезном каматом од 30.12.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 724.857,00 динара, са законском затезном каматом на трошкове заступања у износу од 595.125,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 586/24 од 12.09.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о посебној ревизији туженог, Врховни суд је нашао да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) да би се о ревизији одлучивало као о изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав споразум о новчаној накнади за експроприсано пољопривредно земљиште, који је правни претходник тужиоца закључио са туженим и обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште (на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке). Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 3. и 4. зони, према важећем Генералном урбанистичком плану града Врања (који је усвојен 24.12.2009. године и објављен у „Службеном гласнику града Врања“ бр. 7/2010), а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом тог суда и правним ставовима израженим како у одлукама тог суда, тако и у одлукама Уставног суда Уж 9026/14 и Уж 6745/15 у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план Града Врања) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Због тога нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У складу са наведеним, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости споразума и исплате поднета је 29.05.2017. године и преиначена је поднеском од 10.12.2018. године. Вредност предмета спора је 2.413.152,00 динара, који износ је испод цензуса за дозвољеност ревизије прописаног цитираном члана 403. став 3. ЗПП, због чега ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић